

Arrest

nr. 130 676 van 30 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 9 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 7 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 mei 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die loco advocaat D. DE BEULE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 8 oktober 2013 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 7 april 2014 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.10.2013 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches voor de maanden september-november 2013 waaruit blijkt dat ze in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van €1110,19.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens €1000 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon hier maar net boven ligt, en rekening houdend met de maandelijks te betalen huurprijs en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, en van de artikelen 42, § 1, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens voert zij de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“De verwerende partij is van oordeel dat verzoeker niet aangetoond heeft dat zijn echtgenote over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De echtgenote van verzoeker is reeds in dienst sinds 3 april 2010 bij de BVBA Fijnkost Marcel en ontvangt maandelijks een gemiddeld nettoloon ten belope van 1.180 Euro. De echtgenote van verzoeker en hun minderjarige zoon kunnen van dit inkomen reeds in hun eigen levensonderhoud voorzien vanaf april 2010 zonder terug te vallen op het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De verwerende partij heeft in casu niet op een afdoende wijze een behoefteanalyse verricht zoals wordt voorgeschreven door artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.” (eigen onderlijning)

De verwerende partij stelt dat de armoederisicogrens 1.000 Euro bedraagt. Het gemiddeld maandelijks netto-inkomen van de echtgenote van verzoeker bedraagt 1.180 Euro, m.n. maandelijks 180 euro netto-inkomen meer dan de armoederisicogrens.

Doch stelt de verwerende partij dat het inkomen van de echtgenote van verzoeker te laag is om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen ondanks de echtgenote dit inkomen reeds ontvangt vanaf april 2010 en hiermee in haar eigen inkomen kan voorzien zonder ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verzoeker stelt dan vast dat de verwerende partij nagelaten heeft te bepalen welke bestaansmiddelen de echtgenote van verzoeker dan nodig heeft om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Doordat de verwerende partij verzuimd heeft te bepalen welke bestaansmiddelen de echtgenote van verzoeker dan nodig heeft om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, werd de bestreden beslissing genomen met miskenning van de motiverings- en/of de zorgvuldigheidsplicht en met schending van artikel 42 § 1 tweede lid en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker verwijst alsmede naar het arrest gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 26 maart 2014 (nr. 121 479):

“Hierbij moet worden benadrukt de Raad van State reeds oordeelde dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd (RvS 196 december 2013, nr. 225.915). Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 : « il revient a l'autorité de procéder a un examen concret de la situation et, conformément a ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir a leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics.»). Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Verder is het niet aan verzoekster om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, duidelijk bij de verwerende partij ligt. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.”

Besluit

De verwerende partij maakt zich schuldig aan een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikel 42, § 1, 2de lid en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bijgevolg is dit middel ernstig.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekende partij de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stelt, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekende partij betoogt dat verweerder heeft nagelaten zich alle bescheiden en inlichtingen te doen overleggen die voor het bepalen van het bedrag zoals vereist in artikel 42, tweede lid van de vreemdelingenwet nuttig zijn.

Verzoekende partij verliest echter uit het oog dat verweerder zich er niet toe heeft beperkt te stellen dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan ontoereikend zijn met verwijzing naar *“honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”* Verweerder heeft tevens, na een onderzoek van de aangetoonde bestaansmiddelen, geduid dat het inkomen van verzoekers echtgenote, met name een maandelijks bedrag van 1110,19 euro ontoereikend is om een bijkomende persoon ten laste te nemen. Immers het bedrag ligt maar net boven de armoedegrens die voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt. Rekening houdend met het feit dat verzoeker eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, alsook rekening houdend met de maandelijks te betalen huurprijs, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel verzoeker als voor zijn echtgenote te garanderen. Zowel verzoeker als de Belgische onderdaan lopen aldus het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit deze toelichting blijkt dat verweerder de vereiste behoefteanalyse heeft doorgevoerd. Het is niet kennelijk onredelijk om uit dit bedrag af te leiden dat het inkomen veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel verzoeker als voor zijn echtgenote te garanderen. Verweerder gaat slechts uit van een feitelijk gegeven en geeft een redelijke invulling aan de uit artikel 42 van de vreemdelingenwet voortvloeiende opdracht. De stelling van verzoeker dat verweerder enkel heeft verwezen naar een *“referentiebedrag”* waarbij hij citeert uit een arrest van de Raad mist bijgevolg feitelijke grondslag.

Met zijn bloot betoog dat hij en zijn echtgenote er al jaren in slagen om samen met hun minderjarige zoon van een inkomen van 1180 euro te leven zonder ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel slaagt hij er evenmin in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Immers blijkt dat verzoekende partij pas op 2 oktober 2013 het Belgische grondgebied heeft betreden en is gaan samenwonen met haar echtgenote zodat zij bezwaarlijk kan voorhouden dat zij al sinds april 2010 van het inkomen van haar echtgenote op het Belgische grondgebied leeft zonder ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Verzoekende partij betwist voorts ook niet dat haar echtgenote huur betaalt zodat gelet op het al zeer lage inkomen, het niet kennelijk onredelijk is te oordelen dat het bijkomend ten laste nemen van verzoekende partij het risico creëert dat zij ten laste zullen vallen van de sociale bijstand.

2.4. Met haar betoog wordt geen schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en materiële motiveringsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.5. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen aanvoeren, dient er vooreerst sprake te zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Uit de stukken die verzoeker de verwerende partij bezorgde in het kader van de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie blijkt zeer duidelijk dat verzoeker en zijn echtgenote getrouwd zijn en samen een gezin vormen met de minderjarige zoon, de jonge heer (...).

Tengevolge van het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker mocht ontvangen, dient verzoeker thans het land te verlaten. Dit heeft tot gevolg dat verzoeker gescheiden wordt van zijn echtgenote en minderjarige zoon.

Gelet op het feit dat er sprake is van een hecht gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM, diende de verwerende partij rekening te houden met de mogelijk schending van artikel 8 EVRM, hetgeen de verwerende partij niet gedaan heeft.

De verwerende partij maakt zich derhalve hierbij schuldig aan een schending van artikel 8 EVRM.

Het is niet omwille van het feit dat de verwerende partij meent dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker zich niet kan bevinden in een gezinssituatie die dient beschermd te worden overeenkomstig artikel 8 EVRM. Het begrip gezinsleven en privéleven wordt overeenkomstig artikel 8 EVRM ruimer geïnterpreteerd dan het begrip "duurzame en stabiele relatie" zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat het gezinsleven dat hij onbetwistbaar heeft met zijn echtgenote, mevr. mevr. VOLKOVA Alexandra en hun minderjarige zoon, de jonge heer (...) op disproportionele wijze wordt aangetast, in strijd is met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd welke motieven opgesomd in alinea 2 van artikel 8 EVRM de aantasting van het gezinsleven zouden rechtvaardigen, noch in welke mate deze aantasting proportioneel zou zijn.

Artikel 8 van het EVRM beschermt naast het gezinsleven tevens het privéleven.

Onder het recht op respect van het privé-leven, toegekend door de internationale beschermingsinstrumenten van de rechten van de mens, moet worden verstaan als « het recht van elke menselijk wezen om zijn affectieve, seksuele en familiale relaties te beleven waarbij zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid worden gerespecteerd » (J.-L. RENCHON, «La Convention européenne et la régularisation des relations affectives et familiales dans une société démocratique », in La mise en oeuvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme, Ed, Jeune barreau de Bruxelles, 1994, p.92)

In het onderhavig geval, moet het onderzoek naar de proportionaliteit uitgevoerd worden, rekening houdend met dit recht op het privé-leven.

De Raad van State, preciseert in dit opzicht in haar arrest n° 58.969 van 1 april 1996 dat « het recht op respect van het privé- en familieleven, toegekend door het art. 8.1 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, kan worden beperkt door de contracterende Staten binnen de grenzen vastgesteld door het art. 8.2. van hetzelfde Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 aangaande de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in de lijn ligt van deze alinea; dat, als de toepassing van deze wet op zich geen inbreuk op het bovenvermelde art. 8 uitmaakt, de uitvoering van een verwijderingmaatregel, rekening houdend met de omstandigheden, effectief strijdig kan blijken te zijn met dit artikel. » (R.D.E.. 1996, p. 743-744)

Paragraaf 2 van deze zelfde beschikking staat geen inmenging in dit recht toe dan op voorwaarde dat de inmenging voorzien is door de wet, dat zij overeenkomstig de wettelijke doelstellingen is zoals gedefinieerd in deze paragraaf en dat zij noodzakelijk is in een democratische maatschappij.

Naast deze "principes" doet het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een beroep op een aantal criteria, die toelaten uit te maken of zo'n daadwerkelijke maatschappelijke behoefte voorligt.

Ten eerste is er het pertinentiecriterium. De maatregel moet relevant zijn om het beoogde doel te bereiken. Inzake quod certe non.

Een tweede criterium is dat van de proportionaliteit. Hier is de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds.

In casu kan moeilijk worden aanvaard dat de beslissing proportioneel is en een legitiem doel nastreeft.

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken "in the least onerous ways as regards human rights" (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume 1, VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 719 en 720).

De essentiële vraag is of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds.

In de bestreden beslissing geeft de verwerende partij op voormelde vragen geen antwoord. Vervolgens is er in casu wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij heeft verzoeker immers een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten terwijl verzoeker een hecht gezin vormt samen met zijn echtgenote én minderjarige zoon.

Besluit:

Dat verzoeker aldus aantoont dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het recht op privé- en familielevens zoals voorzien in artikel 8 EVRM, nu de bestreden beslissing met deze gegevens verzuimt rekening te houden.

Bijgevolg is dit middel ernstig.”

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het

openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij nooit toegelaten noch gemachtigd is geweest tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Aangezien het in casu aldus een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven (privéleven) van de verzoekende partij.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er dient op te worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Verzoekende partij, die blijkens het administratief dossier nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om in het land van herkomst te verblijven of dat een gezinsleven en privéleven enkel in België mogelijk is. Immers, het loutere feit dat zij hier verblijft met haar echtgenote, houdt niet in dat zij geen gezins- en privéleven kunnen hebben in het land van herkomst. In deze omstandigheden kan geen inmenging in het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden en blijkt ook niet dat er op verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij op het grondgebied te gedogen.

Verzoekende partij brengt geen gegevens aan om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 EVRM staat bijgevolg een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.7. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“De motivering van de bestreden beslissing (bevel) luidt als volgt:

“Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

Er wordt geen precieze wettelijke basis aangegeven waarop het bevel om het grondgebied te verlaten steunt.

De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet precies aan voor het bevel.

Evenmin in de akte van kennisgeving wordt een wettelijke basis gegeven voor het bevel.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed”.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover de bestuurde beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

Een beslissing is afdoende gemotiveerd wanneer voor verzoeker in feite én in rechte duidelijk is waarom de verwerende partij een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten heeft betekend. In casu heeft de verwerende partij niet in rechte gemotiveerd waarom aan betrokkene een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Artikel 52 § 4 vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981 waarnaar de bestreden beslissing in de aanhef verwijst, houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid uit in hoofde van de Belgische Staat (eigen onderlijning):

“ Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit deze bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord ‘desgevallend’ wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. (cfr. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340, RvS 24 oktober 2012, nrs. 221.165).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker en opgave te doen van de toepasselijke wettelijke bepalingen, wat in casu niet gebeurd is. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid niet van de verplichting tot formele motivering.

Meer in het algemeen verwijst verzoeker naar een arrest gewezen van de Raad van State van 7 juni 2007, nr. 171.887, waarin wordt geoordeeld dat voor elke administratieve beslissing rehtens

aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Verzoeker verwijst ook naar duidelijke rechtsleer hieromtrent:

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeuring worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149 nr. 185, eigen onderlijning).

De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke rechtsgrond verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel te geven.

Het is bovendien niet aan verzoeker om te speculeren welke regelgeving in casu toepasselijk zou zijn en het bevel zou kunnen verantwoorden.

Het komt gedaagde toe duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing welke de precieze rechtsgrond is voor het bevel, te meer omdat artikel 52 § 4 vijfde lid een discretionaire bevoegdheid bevat.

De materiële motiveringsplicht is geschonden.

Vervolgens wenst verzoeker te verwijzen naar artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”* Artikel 8 van de Vreemdelingenwet voorziet hierin geen enige uitzondering. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 9 april 2014 betekend werd aan verzoeker vermeldt niet welke bepaling van artikel 7 werd toegepast. Bij het nemen van de beslissing tot betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten is de verwerende partij derhalve tekort gekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Besluit

De verwerende partij maakt zich schuldig aan een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel, schending van artikel 52, § 4, 5de lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van artikel 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bijgevolg is dit middel ernstig.”

2.8. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet schrijven voor dat administratieve beslissingen met redenen dienen te zijn omkleed, hetgeen minstens inhoudt dat de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen moeten worden vermeld.

2.9. In casu kan de Raad slechts samen met verzoekende partij vaststellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Verzoekende partij dient bijgevolg te worden bijgetreden waar zij stelt dat *“Er (...) geen precieze wettelijke basis aangegeven (wordt) waarop het bevel om het grondgebied te verlaten steunt.”*

De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de motieven in de beslissing kunnen worden gelezen. Met haar betoog geeft de verwerende partij toe dat de juridische grondslag van het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitdrukkelijk werd meegedeeld hetgeen op gespannen voet staat met artikel 8 van de vreemdelingenwet, dat, zonder in enige uitzondering te voorzien, bepaalt dat in een bevel om het grondgebied te verlaten steeds de toepasselijke bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet dient te worden vermeld.

2.10. Verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli

1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het derde middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, is in de aangegeven mate gegrond.

De Raad merkt op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, het aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien de staatssecretaris of zijn gemachtigde vaststelt dat dit niet het geval is dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden als werknemer resp. als familielid van een burger van de Unie beschikt of dat hij naliert aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling op een andere grond tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie kan laten gelden, komt het aan hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling al dan niet onwettig in het Rijk verblijft zodat hij desgevallend dient over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst er tevens op dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten ook verschillende rechtsgevolgen hebben. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat *“Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l’ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché”* (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) (*“In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”*, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat het feit dat de bepalingen van artikel 51, § 2 en 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn

gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “een document overeenkomstig het model van bijlage 20” dat “zo nodig” resp. “desgevallend” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 23 januari 2014, nrs. 226.183 tot en met 226.185; RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

De verblijfsweigering enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds, vormen twee verschillende negotia die echter middels één instrumentum – de bijlage 20 – werden ter kennis gebracht. De eventuele vernietiging van een bevel om het grondgebied te verlaten leidt dan ook niet ipso facto tot de vernietiging van de in dezelfde akte opgenomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 april 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 7 april 2014.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER